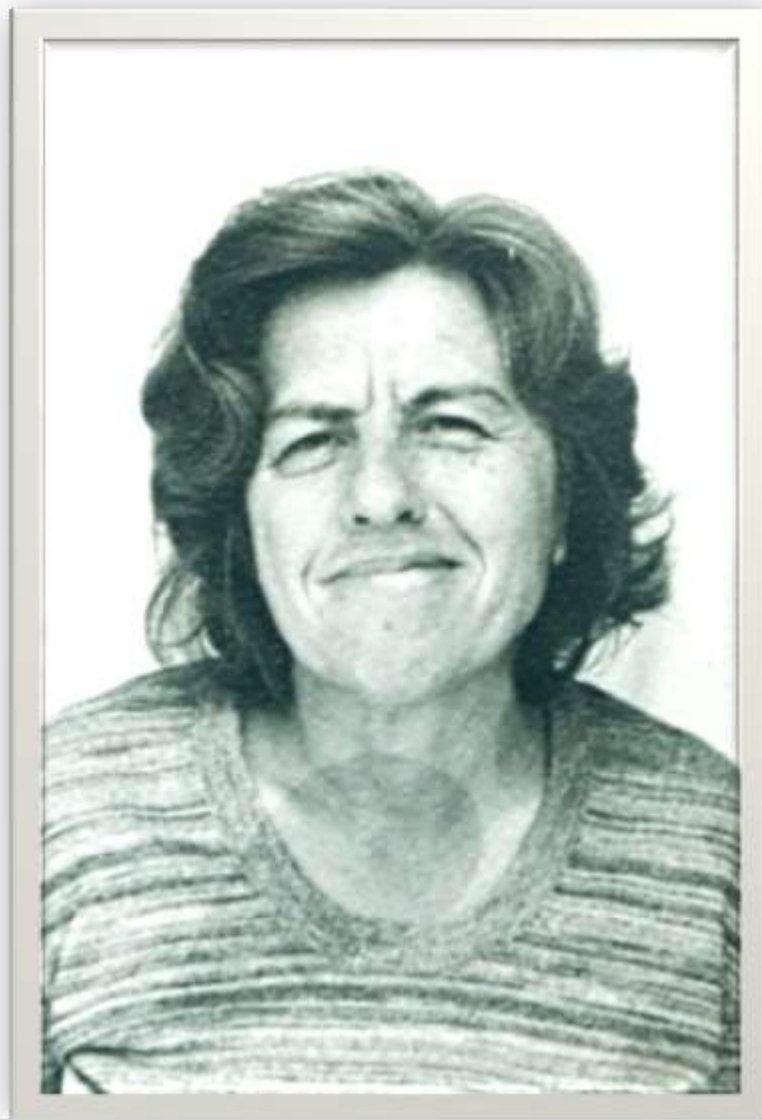

ניבים עלון קיבוץ געש

גיליון מספר 1898/29 25 ביוני 2020. עורכת: קרינה פלדמן

לזכרה של חברתנו תמר נווט. יהי זכרה ברוך

שלמה ז"ל ותמר נווט ז"ל עם יגאל ויוסי

החום של הקיץ, הגיע גם הוא אל פתחינו, מה שמוסיף עוד להט באווירה המתוחה שבה שרויה מדינת ישראל.

בעוד כשבוע וחצי, יצאו תלמידי בתי הספר לחופשת הקיץ-החופש הגדול.

ניסיון של משרד החינוך והאוצר להאריך את שנת הלימודים לא צלח, מה שסיפק ניצחון מוחץ מטעמם של המורים בעזרת בג"צ.

ובקיבוצינו, עולים קולות על תחושה של שטח הפקר שנוצר בחודשים האחרונים בעקבות מגפת הקורונה בגעש.

תחושה שהקיבוץ אינו מאובטח וסגור מספיק, מה שיוצר טיילת של אנשים שמחפשים ירידה קלה ונוחה לחוף געש בסופי שבוע. מה שמעלה את השאלה האם שטח געש הנו ציבורי או פרטי.

לא התקבלה החלטה סופית בעניין הקמת שער. מוזמנים לקרוא את ההודעה שיצאה מטעם אוריה טמים מנהל הביטחון.

מזכירה למי שטרם הוריד את אפליקציית קהילנט לעשות זאת, על מנת להיות שותפים לקולות שעולים מהחברים.

אני קוראת שוב לחברים שרוצים לקחת חלק בכתיבה, מוזמנים מאוד!

תודה רבה לצוות הכותבים ולשושי הר נוי היקרה על ההגהה.

קריאה מהנה לכם.

להארות או הערות ניתן להשיג אותי במייל:

karinafeldman@gmail.com

לפני כחודש בית געש נפרד מחברה ותיקה תמר נווט. תמר אשר שרדה את מלחמת העולם השנייה, את תקופת השואה הצליחה לעלות לארץ באוניית מעפילים אשר רוב הנוסעים בה הוחזרו למחנות עבודה בקפריסין, אך תמר הצליחה להישתלב ולהתחיל לבנות את חייה כאן.

סיפור חייה מרגש בצורה יוצאת דופן ואני חייבת לציין, שבתור ילדה, דמותה של תמר תמיד סיקרנה אותי בגלל סיפורים ששמעתי על עברה. מעולם לא יצא לי לדבר איתה, אך תמיד כשראיתי אותה, חשתי אמפתיה חזקה אליה בגלל מה שעברה. מאוד ממליצה לכם לקרוא את הסיפור שנכתב כאן ע"י ישראל פלג ובני משפחתה. חלקו הראשון של גיליון ניבים יוקדש לזכרה. תמר, נוחי בשלום על משכבך. יהי זכרה ברוך.

ומה חדש במדינת ישראל? התקשורת (כך טוענת) כי נגיף הקורונה מכה שנית, ביממה האחרונה נדבקו 420 חולים נוספים, ההגבלות על התגודדות המוניות עדיין בתוקף. ענף האירועים והתרבות במדינה ישראל על סף גסיסה. צפויים מובטלים רבים נוספים להיכנס למעגל מחפשי העבודה.

בממשלה, ממשיך לכהן ראש ממשלה עם שלושה כתבי אישום אשר רק לפני ימים ספורים ביקש הקלות במס כאשר תושבי המדינה נאבקים לסגור את החודש.

מה שגורם לי לתהות מתי כבר יגיע סיומו המפרך והקארמתי שנועדנו לו, אנו התושבים עם ראש ממשלה וצוות של 35 שרים שממשיכים לספר לנו סיפורים, לחוקק חוקים הזויים אשר מגבילים את זכויות הפרט. התחושה בקרב ה"עם" תסכול קשה ואוזלת יד לשנות את המצב.

תמר נווט ז"ל / מאת ישראל פלג

היום אנו נפרדים מחברתנו היקרה תמר נווט.

הבנים יגאל, יוסי ומאיר (שנמצא בארה"ב ונבצר ממנו להגיע), הנכדים, קרובי משפחה וקהילת געש.

קשה תמיד הפרידה, אך עבור אדם שהגיע לשיבה טובה הנה כורח של עובדה ומציאות ומצוה גדולה ללוות ולהזכיר חיים ומעשים.

תמר נולדה ב-27/10/1930 בעיירה קטנה בקש צאוה בהונגריה, קרוב לגבול עם רומניה, בבית יהודי ציוני. הוריה וחמשת אחיותיה היו היהודים היחידים בעיירה. אביה היה חקלאי שפרנס את משפחתו בכבוד בחלקה החקלאית של המשפחה.

כשנכנסו הגרמנים כל העיירה התגייסה להסתירם. מאוחר יותר יצאו ממסתורם והחלו לנדוד בשלג וקור עז, כשאמה של תמר נושאת כל העת את אחותה התינוקת בזרועותיה.

אחרי נדודים קשים, בשנת 1946 עלתה תמר יחד עם הוריה יעקב ומרים גוטמן וארבעת אחיותיה על אוניית המעפילים "שבתאי לוז'נסקי" שהייתה בין האוניות היחידות שהצליחו להוריד מעפילים בחופי הארץ והיא הייתה בת 16.

אתמול בשיחה עם יגאל, הוא נזכר בסבו כאדם מסור וחם למשפחה שדבקה במעשה הציוני, וביתו היה לאחר המלחמה מקלט לצעירי השומר הצעיר בדרכם החשאית כחלוצים לארץ ישראל.

ימי המלחמה פגעו מאוד בנפשה של תמר, ניצולת השואה.

הודות למעורבותם של אנשי היישוב, תמר התקבלה לחברת הנוער של קיבוץ מרחביה, ובאחד הביקורים אצל אחותה בקיבוץ בית זרע הכירה את שלמה ז"ל, האיש שאתו הקימה משפחה יפה ומלוכדת. שם נולד בנם יגאל. לאחר מכן עברו לכרכור שם נולד בנם יוסי.

שלמה עבד כסנדלר אורטופדי בתל אביב ואבא דובני ז"ל שהיה מביא לו נעליים מהקיבוץ לתיקון הזמין את שלמה ומשפחתו להיקלט בקיבוץ געש. כאן נולד בנם מאיר.

שלמה היה לסנדלר אומן של קיבוצנו, עובד חרוץ בעל ואב אוהב ומסור.

תמר נווט ז"ל / מאת ישראל פלג

תמר עבדה במתפרה ויחד עם דוריטה סירוטה ז"ל סרגו סוודרים לחברי וילדי הקיבוץ. המומחיות של תמר הייתה לתפור רוכסנים ולעשות תיקונים עדינים של אומנית. מאוד אהבה לאפות והייתה אופה מטעמים לילדיה שזכורים להם כמעדנים. הגורל היה פתלתל ואכזרי ושלמה נפטר פתאומית מהתקף לב ב-9.08.1986. בשביל תמר זו הייתה מכה קשה והיא המשיכה לטפל בילדיה באהבה גדולה ובגעגועים לאיש שכה אהבה.

תמר הייתה אם אוהבת שגם בימיה הקשים ופניה זרחו כאשר בני המשפחה הגיעו לבקרה, גם נכדתה האני הייתה לה לעזר רב.

ב-3 השנים האחרונות זכתה תמר לטיפול מסור, בסבלנות ואהבה אין קץ מצידה של קריסטינה המדהימה, על כך המשפחה וכולנו מודים לה!!!

תמר יקרה! שימתקו לך רגבי עפריך ונחיי בשלום לצידו של שלמה אהבת חייך.

בהמשך, תמר היתה בחברת נוער בקיבוץ מרחביה ומשם חזרה לבית ההורים בגן השומרון. בביקור אצל אחותה בקיבוץ בית זרע הכירה את שלמה שהיה סנדלר הקיבוץ ושם חי עם אחיו צבי.

תמר ושלמה התחתנו בבית זרע ושם נולד הבן הבכור יגאל, ב 1955. לאחר מכן עזבו את בית זרע וחיו בכרכור שם נולד בנם יוסי ב 1957. שלמה עבד אז כסנדלר בקיבוץ מצר. משם עברה המשפחה לגור בקרית אונו לצד אחותו של שלמה, אשר עזרה להם בטיפול בשני הבנים ושלמה יצא לעבוד בחנות וסנדלריה אורטופדית עם הדוד בתל אביב.

מקיבוץ געש היו שולחים אז נעליים לתיקון עם אבא דובני לסנדלריה בה עבד שלמה וכך נוצרה היכרות ואבא הזמין את שלמה לבקר בגעש ובהמשך המשפחה עברה לגעש ב 1958. בחישוב התגוררו 62 שנה בגעש.

תמר עבדה בקומונה ילדים ובמטבח הילדים. מאיר הבן השלישי נולד בגעש בשנת 1966 וכאן גדלו הילדים. בהמשך אמא עבדה בסריגה עם דוריטה סירוטה ז"ל וגם בקומונה של הקיבוץ.

יגאל התחתן ועבר לגור בתל אביב. שלמה ז"ל נפטר באוגוסט 1986 ובהמשך הבנים התפזרו. יוסי ב 1987 למקסיקו, מאיר לארה"ב ב 1988 ואמא תמר ניסתה לשמור על קשר וטסה לבקר את הנכדים מספר פעמים.

יהי זיכרך ברוך אמא.

אמא תמר נווט בת למשפחת גוטמן, נולדה בעיר בקשצ'אבה בשנת 1930, לא רחוק מהעיר הורוש-האזה, בהונגריה קרוב לגבול עם רומניה (עידכון על ידי שושנה, אחות של תמר).

המשפחה חיה בכפר. ההורים מרים ויעקב עסקו בחקלאות ובבעלי חיים, עם 5 בנותיהם.

בילדותה חלתה אמא במחלת הפוליו שהתבטא בשיתוק בפנים וטופלה בבית עם חום גבוה אבל התגברה על המחלה. עוד סופר שקיבלה בעיטה מסוס בחווה והיתה בתרדמת עד שהתאוששה.

בשואה, אנשי הכפר הגנו על המשפחה ושמרו בסוד על היותם יהודים. הנאצים לא נכנסו לחווה ובהמשך הגיע הצבא האדום הרוסי שבזזו גם בחווה של המשפחה. (החווה נשארה בידי שליחי השומר הצעיר לצורך אירגון העלייה).

בעזרת הפרטיזנים היהודים התארגנה המשפחה וברחו ברכבות לאוסטריה ומשם חצו את הגבול בהליכה בשלג לכיוון איטליה, כשאחותה של תמר היתה תינוקת והאבא יעקב נשא אותה בידיים לאורך המסע.

באיטליה עלו על אניית המעפילים "שבתאי לוזינסקי" ונחתו בחוף ניצנים במרץ 1947, באחת האניות היחידות שהצליחו להוריד מעפילים בחופי הארץ.

תמר היתה בת 16, לא ידעה לשחות ובעזרת חבל הייתה צריכה לעבור 120 מטר מהאנייה לחוף. הם התגלו על ידי הבריטים אשר גירשו את המעפילים, כ- 700 מהם לקפריסין. רק תמר מכל המשפחה הצליחה להתערבב בין אנשי הישוב על החוף ולהינצל מהגירוש. היא הגיעה לגבעת ברנר ושם שהתה וחיכתה למשפחתה עד הגיעם ארצה.

תמר נווט יהי זכרה ברוך/ מאת שרי שטיין, ליאת שטיין קוטלר

דודה תמר, אחותה של אמי,

הילוּכך הנחוש, הנמרץ, הבוטח. נעלי עבודה חומות... סרגת לי חולצת פסים, סריג עדין צהוב-לבן-ירוק במכונת הסריגה שעבדת עליה. שנים לבשתי אותה. וריח העוגות הבחושות הנפלאות שלך, שמילא את כל החדר... שורת העציצים על אדן חלון המטבח, שהרשית לי להשקות... כשעלינו מהים פרועים רטובים, צוחקים, ילדי טבע מלאי חול, חיכת בדלת עם המגבת, וישר למקלחת... ולמיץ פטל... דודה יקרה תמיד עם החיוך בעיניים והצחוק שלך. הקול החם הגרוני והרך... ילדות נפלאה שאינה נשכחת. זכיתי בה בזכותך!

באהבה והוקרה, שרי שטיין לבית גוטמן.

דודה תמר, אחותה של סבתי,

אני זוכרת עד היום את החופשות בקיבוץ בביתך, שלא השתנה במאומה. אותם השמיים, אותה האדמה, אותם העצים. זוכרת איך שיחקתי כילדה שעות על גבי שעות עם ילדיו של יגאל במשחקים ממחסן הצעצועים ה"סודי". היינו צדים נמלים בחצר בגב הבית ועורכים "ניסויים מדעיים", כמו שרק ילדים יודעים. זוכרת גם איך עלינו מהים ברגל, חמים ומלוחים, ואת הפעם המצערת היא שפספסתי הליכה לבריכת הקיבוץ כי נרדמתי, ולך לא היה נעים להעיר אותי. סבתא לאה ז"ל הייתה שולחת אותי באוטובוס עד אלייך בחופש הגדול, ואני זוכרת איך תמיד הייתי תרה בעיניי אחר פסל הנעליים של שלמה ז"ל שניצב בכניסה לקיבוץ. גם הפעם חיפשתי אותו, והוא איננו עוד כבר שנים רבות. זו הייתה ילדות קסומה ומיוחדת במינה שאינה נשכחת מלבי.

ליאת שטיין-קוטלר, נכדתם של יהודה ולאה שטיין ז"ל.

לזכרה של תמר / מאת דורית פלדמן

מאז היום שתמר ניפטרה היא במחשבותי, את תמר הרבה לא הכירו אבל למזלי יצא לי לחוות מספר מפגשים איתה לפני שנים ותמיד היא נישמרה לי בלב.

בצעירותי ניפגשנו טיטו ואני עם יוסי ויגאל והם חשפו בפנינו קצת על חיי הוריהם. למזלי באותה תקופה בקבוץ אירגנו סדנאות חברתיות ויצא לי להיות עם תמר, ואז נחשפתי לסיפור חייה.

כמה רצתה ללמוד לנגן על פסנתר ולהשכיל אבל בגלל המוגבלות הפיזית שלה הוריה העדיפו שתעבוד. אולי זה מה שהציל אותה בשואה.

אני זוכרת את תמר בשקט שלה תופרת וסורגת אף פעם לא מתלוננת. לימים הייתי מבשלת לה ואף פעם לא התלוננה על הטעם תמיד הודתה.

תמר אני אזכור אותך כאישה השקטה שגידלה שלושה בנים לתפארת.

יהי זכרך ברוך.

לחזור אל קדמותו / מאת דב ניימן

ובהתערבותו של נשיא מדינה פלוס אמתלה של "הקורונה" שחייבים להתאחד ולשתף פעולה למען מיגור המגפה, לעזור לנוזקים, לעזור ל-"הומלסים" הזרוקים בספסלי הרחובות.

קמה ממשלת "הצלה" 35 שרים, 15 סגני שרים, בין השרות, כ-4 ביניהן, בנושאים חברתיים, שמולי, פרץ מטעם מפלגת עבודה וגנץ פגעו בבוחרים ובי אישית, כמי שעשרות שנים חבר מפ"ס, שנים רבות ב"עבודה" גם ב"מר"צ"

הפעם אמרתי לעצמי, ובשיחות בין חברים, ה"פעם בני גנץ" ולהפיל את נתניהו, אבל נחלתי אכזבה רבה.

חשבתי על סיכום תוצאות הבחירות ולפי ההסכם, נתניהו יכהן שנה וחצי, וכך מחליפו בני גנץ.

פרשנים קבעו שנתניהו יכול טרם יסיים את תפקידו, לקרוא לבחירות בפעם נוספת, "שאיפתו הדגולה" להמשיך עד סיום המשפט החמור הרובץ עליו ועל משפחתו.

בין השרים הנבחרים והחדשים, רצוני לברך כרבים בתנועה הקיבוצית וחברות חקלאיות את שר החקלאות אלון שוסטר, חבר ובן קיבוץ מפלסים, איש אדמה וקרקע, אשר יידע לתרום מניסיונו הרב למען פיתוח החקלאות, למען החקלאים, למען התושבים. כי "מדינה ללא חקלאות לא יכולה להתקיים".

במגפת הקורונה זוהה נגיף שפגע בכל העולם, בחמש היבשות וגרם לאלפים רבים של מתים וחולים. ורבים מאוד שהבריאו.

מאז שלושה החודשים שהופיע בצורה פתאומית, היו מדינות שידעו לפעול היטב נגד הנגיף שפגע, כאמור, בבריאותם של קהילות רבות, דווקא בישראל ידענו לפעול מהר.

המשמעת של הציבור, משרד הבריאות ומאמץ ללא הפוגה של צוותי בתי החולים. הדבר ידוע היטב גם בעולם כולו וגם אצלנו.

למרבה הדאבון, קיימת אצלנו נסיגה במשמעת. אנו חיים עם הבעיה הזאת וכולי תקווה שהכל יעבור ומהר והמדינה תשוב לפרוח בכל התחומים.

מגפה זו גורמת סבל רב בעולם כולו ואנשי מדע עובדים סביב השעון על מנת למצוא פתרון לבל יחזור המצב למשבר נוסף.

נחלנו אכזבות אחרי שלוש מערכות הבחירות לבחירת ראש הממשלה אחר ולהחליף את בנימין נתניהו, אשר מכהן כ-12 שנים והיום עליו לשבת בבית המשפט, עקב האשמה של שוחד, הפרת אמונים, גניבות, ועל כך התנהל מאבק בין יו"ר כחול לבן בני גנץ ומפלגתו נגד ממשלת ה"ליכוד" ומי שעומד בראשה שלוש פניות לעם ושניהם נכשלו בהרכבת ממשלה,

געש ונכנסו לגור בביתו לשעבר. כייאה לזוג מהשרון הם פצחו בהתברגנות קלאסית ועמלו על גינה מפוארת מחוץ לביתם במשך שבת שלמה. בארוחת הערב התגאו וסיפורו לחברי הקהילה על הגינה החדשה שלהם, חזרו הביתה הפעילו את הממטרה והלכו לישון... הממטרה השקתה ושטפה את כיסוי הבוץ של ניר שהסתיר את הכתובת שעל הקיר. למחרת בבוקר קמו הזוג ולתדהמתם גילו כתובת מחאה על קיר ביתם "יופסקו הגינות".

לא עזרו ההסברים ההיסטוריים ועד היום **סיליה וגלעד** הזוג החמוד מקיבוץ געש משוכנעים שכתובת זו נכתבה באותו הלילה כנגדם. 2020 והגארפטי עדיין על הקיר.

בתמונה ארכיאולוג הבית אסף הולצר.

בסוף שנת 76 סיימו את הבניה של ששת השכונות הראשונות והגרעינים הראשון והשני (אצולת סמר) הדינוזאורים \ המייסדים) עוברים לגור בבתים החדשים שנבנו.

בשכונה השישית, מעוז הבורגנות המקומית התקיימה פעילות אינטנסיבית של – טיפוח, קינון, גינון וחתירה להריון. בסוף שנת 77 ניר אונגר (גבר גבר, מרדן ואינדיבידואליסט) עובר לגור בשכונה השישית ובצעד מחאתי על הקינון הבורגני (מזתאמרת גינות בסמר? זה לא רמת השרון!) מרסס בגרפטי שחור ענק על הקיר החיצוני של ביתו "יופסקו הגינות".

גם ניר טיפח גינה ליד ביתו... וכדי להתמודד עם הדיסוננס הקוגניטיבי (נסביר את המושג בכתבה אחרת), כיסה את הכתובת בבוץ.

ניר עזב את הקיבוץ ובשנת 1979 הגיע לסמר זוג ש"ש צעיר ורענן מקיבוץ

בתמונה אסף הולצר "יופסקו הגינות"

תגובתו של ניר אונגר: "היה הרבה חן באותנטיות המגעילה של סמר מבחינה ויזואלית, רצינו לשמר את המחדל של המקום, שיראה כמו עיירה של מערבונים. לא היה מקום לנוי בסמר שהיא צורה שכולה טעות (הנורמלי הוא חריג לחלוטין). זה נכון היתה לי גינה אבל היא היתה גינת קוצים (הקוצים הכי יפים באזור), אמנם נכנסו לנו ברגליים אבל לא נרטבנו מהממטרות כל הלילה. הגינה סמלה מרחב אשלייתי, של סגירת החלומות בגיל 16 - נצטרף עם החברה לתוכנית של הקיבוץ הארצי, יהיה לנו שני מזגנים חזקים מאוד, נלבש חולצות לבנות ונגיד שלום אחד לשני בחדר אוכל = שכחנו שאנחנו במדבר!?"

מתחת לקוצים שם מתרחשים החיים, הפעולה של טיפוח גינה הרחיקה אותנו מהמדבר, ואם נתרחק מהמדבר מה ישאר לנו?"

במאי האחרון בני לוטם העביר בוואטסאפ חידה הוא שלח את התמונה של אסף הולצר מסמר על יד הגרפיטי "יופסקו הגינות" ושאל אותנו: אימא ואבא האם אתם מזהים? האמת שלא זיהיתי את אסף הולצר. הוא לא היה בסמר כשגלעד ואני היינו שם כי הוא היה חייל ובא מעט לסמר.

ביקשתי מקרינה שתפרסם את הפוסט של אסף הולצר לסמר על מנת שאני אוכל לכתוב ולהסביר מה קרה מהצד השני ל"זוג החמוד מקיבוץ געש". האמת שאני לא זכרתי לרגע את ה"יופסקו הגינות", כנראה זה לא היה העניין המרכזי או

שסתם כמו שקורה לרובנו מין הדחקה של אירוע מסוים. גלעד ואני נישאנו ב 1978 ומיד לאחר מכן ירדנו לסמר לשנת ש.ש. אז שנת שרות היה אחרי הצבא או לימודים, צעירים רבים הלכו לקיבוצים אחרים על מנת לעזור. גלעד שכנע אותי וקיווה ששם נוכל להיות משמעותיים כי הקיבוץ היה בתחילתו, רק בן שנתיים.

הגענו לסמר באוגוסט של אותה שנה והחזקנו מעמד שמונה חודשים, אחרי פסח קיפלנו את הציוד וחזרנו לגעש. לא הצלחנו לסיים שנה. זאת בהחלט היתה אכזבה גדולה עבורי.

אני לא בטוחה שגלעד הרגיש כמוני אך הוא לא נשאר אדיש לתקופה הלא פשוטה שעברנו שם. סמר שוכנת במקום מדהים, אהבתי את השקט ואת המדבר. הנוף הקסים אותי. אני זוכרת את הטיוולים שגלעד ואני ערכנו, היה נפלא אז מה היתה הבעיה? היתה רק בעיה קטנטונת: אנשי סמר לא רצו בנו. הם לא רצו עזרה, כל דבר שהצעתי ומי כמוכם חברי געש יודעים שאני יצירתית ואוהבת לתרום. מעיתון, פעולות תרבות או כל הצעה אחרת לא התקבלה יפה. כשהייתי שם כל מה שחברי סמר עשו היה לשרוף שעות בגן ירק תחת שלטון רודה של "מנהל גן ירק" ולאחר מכם כל אחד הלך לביתו לישון עד היום הבא. לדוגמא: באחד החגים אחד מהחברים התחייב להנחות את החג, אפילו היו הורים שהגיעו לחגוג עמנו. אך הבחור הלך לישון, לא התעורר ולא היה חג. הוא פשוט "גישר" בלשון המקומיים.

ושלא תטעו בסמר היו חברים נהדרים, בני גרעין מירושלים שלמדו בתיכון ליד האוניברסיטה וגם בני קיבוצים חכמים ומלאי נעורים. הם היו צעירים מאיתנו בשלוש או ארבע שנים. אך היתה גם מלחמת גוג ומגוג.

כמוכן שעשיתי הרבה טעויות בתור כובסת חדשה אך זה היה מחיר של התלמדות.

אני זוכרת שלקח לנו הרבה זמן להתרגל למים בסמר, זה היה בתקופה שהתפלת המים היתה בחיתוליה וטעם המים היה נוראי והמגנזיום גרם לנו להרבה בעיות עיכול. בסמר היתה נהוגה קופה פתוחה היו בתחילת החודש שמים את הכסף בקופה ותוך שנייה הכסף היה נעלם, מישהי קנתה כלב כי רצתה לגדל, מישהו אחר קנה גלשן כי חשוב לו הספורט. כמוכן שהכל היה משותף ויכולת לגדל את הכלב שהיא קנתה ולהשתמש בגלשן אך הכסף בקופה לא החזיק מעמד. אני זוכרת פעם שחבר לווה מאיתנו כסף על מנת שיוכלו לעלות צפונה לבקר את ההורים כי הקופה היתה ריקה.

הם היו אנטי ממסד. הגיעו עמנו גם משפחות עם ילדים, גם אותן הם לא קבלו בעין יפה.

בסמר עבדתי בכל מקום אפשרי: ביוטבתה במיזון תמרים או באריזת מלונים, עבדתי בגן הירק בשתילת בצל אך בסוף הייתי אחראית על הקומונה ומכבסה. גלעד לימד בבית הספר היסודי.

יש לי הרבה סיפורים על סמר. לא אשכח שחבר סמר כמעט "הרג" אותי כי חיסלתי לתומי את הג'ינס שלו. זה היה שורטס קצר שנשארו בו רק ארבע חוטים שחיברו בין הצד הקדמי לאחורי. אי אפשר היה לקרוא לזה בגד. הוא כמעט עשה לי בירור על שהעזתי לחסל את הפריט.

גם השוק והפירילי של יוטבתה זכורים לי לטובה, אכלנו מהם בלי סוף. חברי סמר היו מקבלים מהקיבוץ השכן ארגזים של מוצרים שהתמלאו מהמכונות במעבר ממוצר אחד לשני ואי אפשר היה לשווק אותם לשוק המקומי.

בוקר אחד הלכנו לאקונומיה ופתחנו את חדר הקירור והיה בפנים יען מת. פשוט חברה מסמר שעבדה ב"חי בר" אכסנה אותו שם עד שהוטרניר יגיע מהצפון לבדוק למה הציפור נפטרה טרם עת.

באותה תקופה גם התרחצו בבריכה עירומים אך מכיוון שלא נשארו לקיץ לא זכינו בחוויה המרעננת הזאת.

פגשתי את אסף הולצר בשביל ישראל כשביקשנו ממנו להדריך את אחד הטיולים שלנו לדרום, אז סיפרתי לו בקצרה את החוויות שלי מסמר.

לסיכום אני לא זוכרת את ה"יופסקו הגינות", גלעד זכר שזה בהחלט קרה אך אף אחד בזמנו לא נתן לנו תשובה למה זה נכתב. לא בגלל גרפיטי קטן עזבנו את סמר, פשוט הרגשנו שלא מעוניינים בנו "האנשים הללו שבאים לשנה לעזור ולתת כתף ושיעזבו לאחר שנה." יגב להב ואהוד קוגלר מקיבוץ געש היו גם ש.ש. בסמר. הם באו, התאהבו ונשארו, להם כל הכבוד.

הנה קטע חוויה שכתבתי מהטיול הזה עם עמי קסטין וגלעד. עמי היה בהר הגבוה בטיולי תנועה בפסח בסוף יב' ואנו חברנו אליו ועם בדואי וגמל טיילנו כשבוע בסיני.

" גם הגמל היה עייף. עמי ואני מיד קרסנו על הארץ והבדואי שליווה אותנו במשך חמישה ימים, הוריד במהירות את הציווד שלנו מגב הגמל. החיה לא התרגשה מההקלה במשא. גלעד הושיט לבדואי את התשלום על שירותיו עד כה וזה תחב את השטרות בכיס הגלבייה. הוא משך את הגמל, הרים את ידו הפנויה לשלום אחרון.

הסתובב והתרחק מאיתנו בהליכה מדודה בקצב מדברי אותו ינק עוד ברחם אימו.

עכשיו גלעד נכנע והשתרע על האדמה הצחיחה. הוא הביט בשעונו.

למרות שאסף לא הכיר אותנו נחמד מאוד מצידו שכינה אותנו ה"זוג החמוד מקיבוץ געש". אני חושבת שאנשי סמר למדו אותי פרק חשוב בחיי. יצאתי נשכרת מהשנה הזו ולא מצטערת לרגע על ההחלטות שעשיתי. היה נכון ללכת לסמר ולדעת שמה שאתה רוצה לתת זה לא בהכרח מה שרוצים לקבל. יש לי משם גם זיכרונות אישיים מאוד טובים : תפסנו נחשים, גידלנו אוגרים, טיילנו טיולים מדהימים, גלעד לימד אותי על הצמחייה במדבר, שם שיחקנו לראשונה ברידג' ולסיום התקופה ערכנו טיול פרידה בסיני מההר הגבוה עד ה"קעה".

קיבוץ סמר

ארבע ורבע. נישן איזה שעה, שעתיים ועם ערב נחצה את ה"קעה"* ונגיע קרוב לא-טור, שם נחכה לבוקר ונקווה אז לתפוש טרמפ ארצה.

הוא דיבר לאט והמילים הגיעו לאוזנינו כהד חלש. עמי ואני הנהנו. היינו עייפים מדי ולא רצינו לבזבז כוח בדיבורים. גם את הרעב הזזנו הצידה, וביקשנו ממנו לנוח לכמה שעות.

גלעד נע באי נוחות במקומו בניסיון לסדר את משכבו יותר טוב. אבן גדולה הפריעה לו להניח את ראשו תחת העץ הכמעט ערום תחתיו שכבנו שלושתנו. למרות השעה המאוחרת החום התעקש להישאר במקומו. הזבובים שמחו שהגענו, חגו בחגיגה מטורפת סביבנו. גלעד ועמי קמו וכאיש אחד ניסו לגלגל את האבן.

אפעה אדמדם נתפש במחבואו. הוא התעשת לפנינו וזחל לכיוון רגליי. אדיש או שבע, הוא שפסף את נעליי הגבוהות והמשיך לדרכו.

ה"קעה" היא בקעה בערבית. הבדואי ציין שיש לעבור את הבקעה שהוא האיזור בין ההר הגבוה בסיני לכיוון א-טור ואבו-רוזיס.

קרה ב 04.1979 (חופש פסח של אותה שנה – סיום שנת שרות בסמר). "

מוקדש לדני ברנהיים ז"ל / מאת אסף אגמון (פעיל במחאה)

נזכרתי שבימים הראשונים כשהוא
בא עם אופניו והניח את הבייגלה
החם הוא שאל מה עוד אנחנו
צריכים.

מישהו אמר שמיחם יכול מאוד
לעזור.

"מיחם זה כבד בשבילי לסחוב
אבקש מהילדים שלי" השיב.

הוא המשיך בדרכו לסופר ובדרך
חזרה נעצר והניח על השולחן
חפיסת שוקולד איכותי.

"זה בינתיים עד שיגיע המיחם"
אמר.

ביום ששי האחרון הייתי במחאת
הכסאות בבלפור משעות הבוקר.

כבר כשהגעתי היה על השולחן מגש
גדול עם עלי גפן וכרוב ממולאים.

טעם נפלא.

"מאיפה?" שאלתי.

"מישהי ממוצא הלכה לדיר רפא
להביא ממבשלת הממולאים הכי
מפורסמת באזור והביאה לנו", ענו.

הבוקר הקשיש החביב שמבקר
אותנו יומיום בשמונה הביא חלה
לשבת. כל יום זה בייגלה ירושלמי
טרי.

דני ברנהיים ז"ל

בדקנו וראינו שהשבוע הוא חוגג שמונים וכך למחרת ששוב חזר על
הבוקר עם הבייגלה הטרי פצחנו בשירה היום יום הולדת. הוא היה כל
כך נבוך (ואולי גם קצת מאושר) הסמיק ומיהר לחמוק לדרכו.

בערך ב 12:00 הגיע קטנוע מזר 4 יו עם זר פרחים ענק וקופסא עוד
יותר גדולה של שוקולד איכותי.

"מי חותם לי על המשלוח", שאל.

"מישלוח למי?" השבנו.

"אמרו לי להביא לכם" ענה.

"ממי? למי", שאלנו.

"לא יודע אבל בזר יש פתק, תסתכלו". לזר הנפלא היה מוצמד פתק
ברכה.

"למחאה באהבה מכל המדינה".

בעבור שעה הגיע עוד קטנוע הפעם מפיצה דומינו.

נעצר והתחיל להוריד ערמות של חבילות פיצה.

"מי חותם לי", שאל.

"אמיר, רוצים את הכרטיס אשראי שלך", קראתי.

אמיר הסמיק וקצת נבהל.

מוקדש לדני ברנהיים ז"ל / מאת אסף אגמון

ראיתי את הבחורה לידי שרה את השיר כמו תפילה ואז שאלתי אותה האם היא מכירה את הסיפור של השיר והיא ענתה: "רק בשביל השיר הזה אני פה". "את מבית השיטה?" שאלתי.

"לא אני מיקום אבל האח שלי דני נפל במלחמת יום כיפור, בשבילו ובשביל כל המשפחות השכולות אני כאן.

מגיע לו, מגיע לנכי ופצועי צה"ל ולמשפחותיהם מדינה טובה יותר ולכן אני באה להפגין ולמחות."

שאלתי על דני ונכנסתי לאתר "יזכור" וקראתי על איש צעיר ומופלא שעשה ככל שיכל לטובת המדינה ולכידות החברה ובנה משפחה וסיים לבנות בית בערבה אבל במקום להיכנס אליו רץ להתגייס למלחמה וחזר ממנה לבית העלמין.

"לא, לא, הכל שולם" אמר השליח.

"מי שלח" שאלנו.

"לא יודע יש כאן שם של מישהו מהרצליה", ענה השליח ומיהר לדרכו.

השמש הלכה וקפחה, מלווה ברוח ירושלמית נעימה ואז התחילה שירה נפלאה, מובלת בעיקר ע"י הנשים בחבורה.

שרו בכמה קולות את השיר הנפלא של דורית צמרת מבית השיטה "החיטה צומחת שוב".

ואז השירה, קבלת השבת, למרות קללות המסיתים המוסתים של העומדים מעבר לכביש, נעטפה בעיניי בהילה של קדושה.

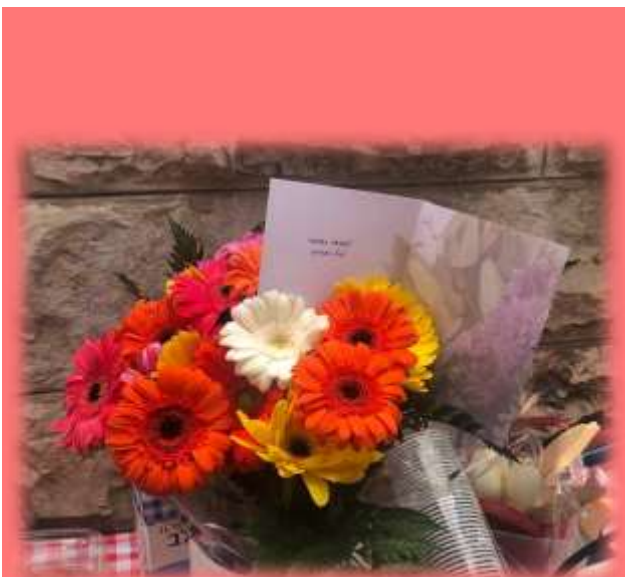
כשירדתי מירושלים בדרך מערבה, מול השמש השוקעת, ונזכרתי בכרמית שרה את "החיטה צומחת שוב" ומספרת לי על דני אחיה לא ידעתי אם אני מתקשה לראות את הכביש בגלל השמש המסנוורת או מדוק הדמעות שכיסה את עיניי...

אז דני, שתהא לך למעלה שבת שלום ואנא ספר לחבריך שם שכאן למטה יש עוד אנשים טובים

שממשיכים להילחם את המלחמה שלכם ולעולם לא נרפה עד שנצליח.

שבת שלום

*** מתוך אתר פייסבוק, לזכרו של דני ברנהיים ז"ל, אחיה של כרמית בלבן.

מחאת הדגלים השחורים / מאת כרמית בלבן

לפני כ-4 חודשים נסעו 3 אחים למשפחת שוורצמן (במקור מקיבוץ גבת) לכנסת עם דגלים שחורים, במחאה על השחיתות השלטונית. אליהם הצטרפו רבים וכך נולדה המחאה שלנו:

מחאת הדגלים השחורים - מצילים את הדמוקרטיה.

מה אנחנו רוצים?

- לודא שישראל תהיה מדינה דמוקרטית אמיתית, הנשענת על יסודות מוסריים וערכיים של צדק, חירות, שוויון וחכיות אדם.
- לדרוש הנהגה ראויה, שבראשה לא עומד ראש ממשלה העומד לדין בגין שוחד, מרמה והפרת אמונים.

מחאת הדגלים השחורים - מצילים את הדמוקרטיה.

מי אנחנו?

אזרחיות ואזרחים מודאגים מכל רחבי הארץ, ללא שיוך מפלגתי, שפועלים לודא שישראל

- למנוע חוקים אנטי דמוקרטיים ושינויים חוקתיים שפועלים לטובת השלטון והצלתו, במקום לטובת האזרחים. (קצת דוגמאות להתנהלות האנטי דמוקרטית של השלטון - יריב לוין שקרא להפר פסיקת בג"ץ הוא עכשיו יו"ר הכנסת. משבר הקורונה נוהל ללא הרשות המחוקקת. אושר מעקב אחרי אזרחים ללא צו בית משפט. רה"מ מסית נגד עיתונאים ושופטים).

מה אנחנו עושים?

הפגנות מחאה מקומיות מתקיימות מדי שבוע ברחבי הארץ. מזה חודשיים גם אנחנו יוצאים ויוצאות להפגין כל שבת בגשר של יקום. עם חברים מגעש (שקד שרויט, קרן ברקן ועוד), יקום, שפיים ומכל האיזור.

מחמנים להיכנס לפייסבוק לקבוצת "מצילים את הדמוקרטיה - מחאת הדגלים השחורים", או לדבר עם כל אחת מאיתנו.

יש לנו אחלה כל בו / מאת נאור סלוצקי וליאן פירקה

הכלבו בגעש הוא מקום המפגש הפעיל והמרכזי ביותר של הקיבוץ מאז סגרו את חדר האוכל.

ככזה, הוא לא רק חנות אלא מקום מפגש בין החברים, מקור להעברת מידע הדדי, שיחות חולין ומפגשים חברתיים.

צוות עובדי הכלבו:

נאור סלוצקי, דן גפני, יהל סלוצקי, יונתן פיינשטיין, עודד רוזנטל, סתיו פלדמן, ליאן פירקה ושרון שוואב שעוזר לנו רבות בעת הצורך.

זאת הזדמנות טובה להגיד הרבה תודה לכל הצוות הקבוע והזמני על החריצות והעבודה הטובה.

עם פרוץ הקורונה – כיצד התארגנו?

מבחינת המלאי:

ברגע שזוהה חשש שתהיה תקופה של סגר ואולי יחסרו מוצרי בסיס, התארגנו תוך 24 שעות על ציוד בסיס כמו נייר טואלט ושימורים, שיוכלו להחזיק את תצרוכת החברים למספר שבועות ללא קבלת סחורה. בסופו של דבר לא חסר כמעט דבר - למעט מוצרים ספציפיים שמדי פעם היו בהם חסרים, כמו ביצים ושמנת לקראת חג הפסח ואפילו מצות שהיו חסרות אצל הספקים השנה.

מבחינת התארגנות:

הצוות עבד שעות רבות וזכינו לקבל עזרה ממתנדבים רבים וטובים שהגיעו לתת יד ולעזור בהזמנות, משלוחים וויסות בכניסה לכלבו.

הכלבו היה סגור ללקוחות במשך שבועיים, בהם עבדנו רק על בסיס הזמנות ומשלוחים.

היום העמוס ביותר היה יום לפני ערב ליל הסדר, בו עשינו מעל 200 הזמנות ומשלוחים ביום אחד.

בהזדמנות זאת אנו רוצים להודות מקרב לכל המתנדבים שנתנו כתף והושיטו יד בשמחה, ברצון ועם הרבה נתינה.

המשך בעמוד הבא

יש לנו אחלה כל בו / מאת נאור סלוצקי וליאן פירקה

אז מה בעצם השתנה בשנה האחרונה בכל בו?

שעות הפתיחה

הכל בו פתוח בימי ראשון-חמישי, בין השעות: 19:00-06:30

ביום שישי בין השעות: 13:00-06:30

חזרנו לפתוח בשבתות ואף הגדלנו את שעות הפתיחה: בין השעות: 13:00-10:00.

ריענון ושינוי של ספקים

ספקים רבים שעבדו עם הכלבו במשך שנים סיימו עבודתם עמנו ובמקומם נכנסו ספקים חדשים.

דוגמה לשינוי: הכנסנו את קצבית "בשר מהכפר" כספק המרכזי של העופות המריים והקפואים ובשר בקר טרי.

אנו בודקים ספקים חדשים כל הזמן, משווים מחירים ודואגים לשמור על עלויות נמוכות עד כמה שניתן.

שירות משלוחים

עובד חמישה ימים בשבוע, בימים ראשון-חמישי, עד השעה 12.00. שירות זה מוצע לכל האוכלוסייה.

לפנסיונרים ואנשים הנמצאים בקבוצת סיכון, המשלוחים הם ללא עלות.

לחברי קיבוץ - המשלוחים נעשים בעלות של 10 שקלים בלבד.

למשלוחים מחוץ לקיבוץ - תעריף אחר.

שירות הזמנות מיוחדות ושמירת פריטים

ניתן לשלוח הזמנות של מוצרים כמו: בושם, בשר/עוף, תמרוקים או כל דבר אחר - ולציין כמות לכל פריט. נזמין עבורכם את המבוקש ונעדכן כאשר יגיע אלינו.

ניתן גם לבקש מאתנו לשמור לחמים או עוף טרי כאשר מגיע, כדי להבטיח שתקבלו את מה שאתם אוהבים ומבקשים.

עלות שקית כלבו

הזולנו את מחיר השקית ל-10 אגורות, מתוך רצון להתאים את עצמנו למחיר הנהוג ברוב רשתות הסופרמרקטים בארץ.

פתיחת קבוצת עדכונים וחידושים

פתחנו קבוצת עדכונים בוואטסאפ. ניתן רק לקבל הודעות אך לא לכתוב ולהגיב. בקבוצה אנו מעדכנים על חידושים, שעות פתיחה, הגעה של עוף ובשר טרי. אנו מזמינים את הציבור להצטרף לקבוצה ולהיות מעודכנים.

יש לנו אחלה כל בו / מאת נאור סלוצקי וליאן פירקה

מסר שיש לנו להעביר לחברים:

אנחנו כאן בשבילכם. עושים מאמצים רבים ומשתדלים עד מאוד למלא אחר מבוקשכם ולדאוג שתמיד יהיה את מה שאתם רוצים. אנו פתוחים לקבל בקשות והזמנות למוצרים שאינם נמצאים על המדף. את חלקם נוכל להביא כמוצר מדף ואת חלקם נוכל להזמין עבורכם באופן פרטי. בשנה האחרונה נוספו מאות מוצרים חדשים למדפי הכלבו והמבחר עצום מבחינת מגוון והיצע. יחד עם זאת - תמיד יש מקום להוסיף. בהזדמנות זו חשוב לנו להזכיר לכולכם כי המחיר המוצג על המוצרים בחנות הינו המחיר למזומן \אשראי ואינו המחיר אותו משלם חבר קיבוץ\תושב צוקי ארסוף.

לתשומת לב,

לאחרונה נתקלנו באירועים של אלימות מילולית בוטה והתנהגות של לקוחות שאינה מקובלת בתוך הכלבו וכלפי עובדי המקום. זה המקום להגיד שאנו מגינים כל התנהגות אלימה ושימוש בשפה לא ראויה ומבזה. מי שיש לו הערות או טענות נא יפנה אותן בצורה מכובדת לנאור לקבלת תשובות ומענה.

ולסיום סיומת...

יש לנו אחלה כלבו!

עם צוות צעיר ומחויב, ששמח לבוא לעבוד ולשרת את הלקוחות והקהילה שלנו! תמיד יש מקום לשינוי ושיפור ואנו פתוחים לשמוע הכול, חווית הקנייה של הלקוחות היא שמנחה היום את העבודה בכלבו.

אנא כבדו את הכלבו וסביבתו. אריזות גלידה וחטיפים לזרוק בפחים ולא להשליך בסביבת הכלבו. הקפידו לחנך את הילדים לשים את האריזות בפח.

שעות פתיחה:

ראשון עד חמישי, בין השעות: 6:30 - 19:00

שישי, בין השעות: 6:30 - 13:00

שבת, בין השעות: 10:00 - 13:00.

• נייד להזמנות ובקשות: 052-3324933

• עוף ובשר טרי - מגיעים בימי שלישי וחמישי - על הבוקר.

לחמים מיוחדים {מחמץ, ד"ר מרק ועוד} - מגיעים בימי רביעי

עדכון מהרב"ש/ אוריה טמים וראובן אוגורק

ברצוננו לספק לכם תשובות למספר סוגיות שהועלו ע"י מספר חברים בשבועות האחרונים ושבהם יש עניין לציבור החברים בכלל.

1 – השער הצפוני ליד כיכר בית הספר – הנושא בטיפול כבר כשנתיים על מנת לקבל היתר בניה לשער. במסגרת הבקשה להיתר אנחנו נדרשים לקבל את אישור המשטרה ומשרד התחבורה, לאחרונה התקיימה ישיבה של ועדת התנועה של המועצה לדון פעם נוספת בבקשה כאשר המשטרה ומשרד התחבורה לא התנגדו, אנחנו ממתינים לאישור הפרוטוקול של הועדה על מנת להמשיך בטיפול לקבלת ההיתר. עם קבלת ההיתר ניגש לביצוע.

2- פקח תנועה – הפקחים הם עובדי מועצה ולכן היא זו שמפעילה אותם. יש הסכם בעל פה שבמשך תקופת הקיץ הפקח יסתובב בנעש בשבתות ויקנוס את בעלי הרכב אשר חונים ללא תו תושב. כל מי שאין לו תו מתבקש לחנות את רכבו בחניה המרכזית.

3- רט"ג – אין לנו שום זכות להתערב בכל הקשור לשמורת הטבע הגובלת עם הקיבוץ. אם יש תלונות הקשורות לפעילות אסורה או מפגע כלשהו בתוך השמורה (טרקטורונים, מדורות, אופניים, סוסים וכו') עליכם לפנות למוקד של הרשות 3639*. המוקד בקשר ישיר עם הפקח האזורי של הרט"ג ומדווח לו במיידית.

4- שומרים חברי/תושבי קיבוץ – אנו מעוניינים שהשמירה בקיבוץ בלילות ובשבתות תתבצע ע"י תושבי/חברי הקיבוץ, מה שייתן הרגשה של שמירה על הבית ויהיה לפי דעתנו יותר אפקטיבי. מי מבינכם שמעוניין לעבוד בשמירה בתשלום נא לפנות לאוריה או למיטל.

אוריה – 052-3578567, מיטל – 050-5372146.

5- כניסה של הציבור לשטח הקיבוץ – נשאלה השאלה האם ניתן למנוע כניסה של הציבור לתוך שטח הקיבוץ, ניתן לומר, למרות המורכבות של הנושא ששטח הקיבוץ הוא שטח פרטי של הקיבוץ ובאפשרותנו למנוע כניסה של מי שאינו תושב מוזמן או/ו רצוי. ככל שנוצר עימות בבקשה לפנות לאוריה לטיפול.

בינתיים, עד שנמצא שומרים מתוך הקיבוץ לחודשי הקיץ, אנו נעסיק שומרים בשבתות מחברות פרטיות שיעמדו בשערי הקיבוץ משעה 09:00 עד 17:00.

אם יש שאלות נוספות בכל הקשור לביטחון, אפשר להתקשר לאוריה.

בברכה,

אוריה טמים, רבי"ש

וראובן אוגורק, מנהל הקהילה.

נאחל בהצלחה רבה לכל הילדים המקסימים שעולים לכיתה א':

נרי רום (מאיה אבני וגלעד רום), איתמר דור (דפנה ורביב דור)
איתי דור (נדב ודנה דור), יובל כהן (ליהי ואודי כהן)
גלי ברקן (עדי ברקן), שירי דיאמנד (דנה וגלעד דיאמנד)
אלומה סיטרין (לילך ואמיר סיטרין)

נאחל המון הצלחה למסיימי בי"ס התיכון

מעין שרויט, נועה פנצינר, יואב ברק, ריינשרייבר יהונתן, תמר פלר,
ריינשרייבר מיה, אביב חרוש, עידו סיטרין, נועה סירוטה, מיקה
סלוצקי, גאיה לביא

הצלחה גדולה בשירות הצבאי למסיימי שנת שירות!

גפן סלוצקי, מיקי רובינסקי

ברכות לנגרו רובינשטיין על סיום תפקידו

נגרו יקר!

בתום שלוש שנות כהונתך כמזכיר (שהתמזל מזלו וסיים ערב הקורונה...), רוצים להודות לך בשם הצוות וכל החברים על תרומתך הרבה!

הובלת באומץ ולפי הבנתך את הדברים.

לא נבהלת מטיפול בסוגיות בוערות מלטבול את הידיים בחרא (זה כנראה נשאר בך מהרפת...),

הגעת לעבודה עם צאת החמה והיית זמין לכל דבר וכל חבר.

המציאות מנעה מאיתנו להיפרד ממך באירוע חגיגי כפי שתוכנן לכן נסתפק בברכה ובמתנה קטנה.

מאחלים לך המשך בריאות טובה, נחת ושתמלא זמנך בהנאה ברכיבה ובצעידה...

מאתנו בהוקרה חבריך למסדרון וקהילת געש.

ברכות לאנני שילון על סיום תפקידה

אנני יקרה,

בתום הרבה מאוד שנים של עבודה בהנהלת החשבונות, אנחנו רוצים להודות לך על תרומתך והיותך חלק מהצוות.

מאחלים לך בריאות טובה, נחת מהמשפחה והנאה.

המציאות המוזרה שנכפתה עלינו שיבשה את התוכניות לקיים אירוע פרידה חגיגי.

בכל זאת קבלי ברכתנו ומתנתנו.

בהוקרה צוות המסדרון.

צלצלו להגיד מזל טוב

- 1.7- אורלי חרוש
2.7- שבתאי אבני
3.7- גיא פילס
4.7- יורם בלבן, חן יוגב
6.7- אדם בוכמן, מאי פלברג, נינה גלברד
8.7- אינגריד גלברד וימן, אריאל פלברג
9.7- מרגלית רובינסקי, יונת סגל, כנרת יערי
10.7- ברננדו ניימן, מריטה גולדנברג, יריב דוויק, ענבל דביר סקיבה, מיה פילדס
11.7- מעין גולדברג בשן, נופר קסטין
12.7- מעין מדי
13.7- דליה מורן, אשר לביא
14.7- רן ברק, אור תמר קייט
15.7- אפרים ברקן, נועה ניימן
16.7- תום הר נוי
17.7- שרה פלג, אטה פלר,
18.7- דנית כהן, רחלי סקיבה, גאיה שרה בן חורין פרנקל, יובל יואל מעיין
19.7- דנה צרפתי, ענבל שחם, עידן פילס
20.7- הראל להב
21.7- יואב אופמן
22.7- רינה קלינה, אופמן דרורה, טניה ציקמן, כליל קסטין, אורי כהן, יובל קורי, ירדן קורי
23.7- עופר הדר
24.7- מרים אביו
25.7- טומי כהן
26.7- שושנה זילבר, רבקה סיטרין, כלנית בוכמן, ירדנה פרנס, לילך ברק, נעמה שחר, אביטל מעיין, יהלי ברק שירן, רועי כנען
27.7- אסף ציקמן
28.7- רבקה גלפז, מירה גולדברג, דנה מעיין, נגה להב
29.7- נעמי וסרלאוף, טל גפני, מיקה סלוצקי
30.7- נרי רום
31.7- אבי הדר, גלי סיטרין

מזמינה אתכם להצטרף לכיתה לימוד אנגלית שתפתח בקרוב, בדגש על דיבור ותקשורת, וברמת לימוד בהתאמה למשתתפים.

הלימוד בקבוצה קטנה וב"שיטה התקשורתית" (מבוססת 'real-life'), בשילוב וידאו ותכנים עכשוויים. מחירים נוחים, (לחברים: בחיוב בתקציב).

להרשמה ופרטים נוספים: א'כ', 052-4267306

* כיתה ברמה בינונית-גבוהה כבר פועלת מזה מספר חודשים בהצלחה רבה! ניתן לקבל המלצות ולבדוק אפשרות להצטרף לכיתה, בהתאם לרמה.

